

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 153/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. K., T., toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody H., zastúpeného advokátom JUDr. J. G., Advokátska kancelária, T., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5 To 12/2010 z 9. marca 2010 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 22/2010 z 12. októbra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. novembra 2010 doručená sťažnosť M. K., T., toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody H. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv na súdnu

a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej „krajský súd“) sp. zn. 5 To 12/2010 z 9. marca 2010 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Tdo 22/2010 z 12. októbra 2010.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 T 65/2009 z 24. novembra 2009 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 5 To 12/2010 z 9. marca 2010 právoplatne uznaný vinným zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“).

Proti druhostupňovému rozhodnutiu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol tak, že ho v zmysle § 382 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) odmietol, pretože neboli splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie čl. 21 ods. 1 a 2 ústavy zaručujúceho právo na nedotknuteľnosť obydlia v rámci opravných konaní na krajskom súde a najvyššom súde *„v súvislosti s posúdením zákonnosti nariadenia domovej prehliadky“*. Podľa jeho názoru boli v uvedených konaniach porušené aj čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru poskytujúce garancie spravodlivého procesu, pretože sa podľa jeho názoru s *„obhajobnou argumentáciou v trestnom konaní nikto právne relevantným spôsobom nevysporiadal“*.

Sťažovateľ argumentuje, že príkaz na domovú prehliadku (ďalej aj „príkaz“) sp. zn. OS-TT-V-28-1/2009-0US-Ntt z 10. februára 2009 vydaný okresným súdom neobsahoval náležité odôvodnenie požadované ustanovením § 100 ods. 1 Trestného poriadku. Okresný súd v ňom totiž neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by opodstatňovali nariadenie domovej

prehliadky, iba sa odvolal na „*doposiaľ získané poznatky operatívnych zložiek Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia PZ*“.

Podľa vyjadrenia sťažovateľa „*Polícii súd takto dáva neobmedzenú moc, keď poukazuje na operatívne šetrenie, v odôvodnení rozhodnutia, je všemocný a hlavne ústavne nepreskúmateľný, pretože bez výhrad akceptuje akékoľvek tvrdenia polície, ktorých pravdivosť súd neskúmal a len ju predpokladá*“, a z tohto dôvodu „*Odôvodnenie zákonnosti postupu v uznesení NS SR č.k. 4Tdo 22/2010 zo dňa 12.10.2010 v smere, že poznatky polície boli správne a relevantné s poukazom na výsledok domovej prehliadky nepovažuje sťažovateľ za ústavne akceptovateľný.*“.

Na základe týchto argumentov sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, základného práva na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 5 To 12/2010 z 9. marca 2010 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 22/2010 z 12. októbra 2010, predmetné uznesenia zrušil, vrátil vec krajskému súdu na nové konanie a rozhodnutie a priznal mu tiež náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 21 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 21 ods. 1 ústavy obydlie je nedotknuteľné a nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva.

Podľa čl. 21 ods. 2 ústavy domová prehliadka je prípustná len v súvislosti s trestným konaním, a to na písomný a odôvodnený príkaz sudcu.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd pravidelne vo svojich rozhodnutiach zdôrazňuje, že v súlade s čl. 51 ods. 1 ústavy sa základných práv uvedených v čl. 35, čl. 36, čl. 37 ods. 4, čl. 38 až čl. 42 a čl. 44 až čl. 46 ústavy možno domáhať len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú (napr. II. ÚS 14/01). Právo na súdnu ochranu nie je absolútne, ale v záujme zaistenia najmä právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam, resp. podmienkam vyplývajúcim z ustanovení zákonov upravujúcich v súlade s čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky jeho výkonu (m. m. III. ÚS 331/04). V trestnom konaní je týmto zákonom Trestný poriadok.

Týmito východiskami sa ústavný súd riadil aj pri posudzovaní dôvodnosti predmetnej sťažnosti.

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 21 ods. 1 a 2 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 5 To 12/2010 z 9. marca 2010

Pri preskúmaní uvedenej časti sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľom formulovaná námietka porušenia citovaných článkov ústavy, listiny a dohovoru už bola predmetom rozhodnutia ústavného súdu, ktorý o nej rozhodol na základe predchádzajúcej sťažnosti sťažovateľa doručenej 6. mája 2010, a to svojím uznesením sp. zn. I. ÚS 195/2010 z 27. mája 2010, ktorým sťažnosť sťažovateľa odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie a rozhodnutie. Ústavný súd sa preto musel v prvom rade vysporiadať s otázkou, či v danom prípade, teda v časti sťažnosti týkajúcej sa uznesenia krajského súdu, nejde o prekážku res iudicata, ktorá je dôvodom neprípustnosti, vylučujúcim možnosť opakovaného preskúmania tej istej námietky, alebo či nejde o prípad sťažnosti podanej oneskorene.

Aktuálna rozhodovacia činnosť ústavného súdu v situáciách súbežného podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a sťažnosti na ústavnom súde kvalifikuje takúto sťažnosť až do časového momentu rozhodnutia dovolacieho súdu ako predčasne podanú, čo je dôvodom na jej odmietnutie pre neprípustnosť (podobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 358/09, III. ÚS 114/2010).

Aj keď v danom prípade ústavný súd uznesením sp. zn. I. ÚS 195/2010 z 27. mája 2010 odmietol sťažnosť pre nedostatok právomoci, aj tu išlo o súbežne podanú sťažnosť a dovolanie, preto treba tento výrok posudzovať podľa zásady *ratione temporis* tak, že sa ňou ústavný súd nemohol zaoberať (nemal právomoc) až do vyčerpania opravného prostriedku, teda do rozhodnutia dovolacieho súdu o dovolaní. Odpadnutie tejto prekážky je zároveň dôvodom, pre ktorý sa neuplatní neprípustnosť sťažnosti (ako *res iudicata*) podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde.

Riadiac sa zásadou materiálnej ochrany ústavnosti predmetná judikatúra ústavného súdu reflektujúca na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri rozsudok z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99 a jeho body 51, 53, 54) v prípade procesného rozhodnutia dovolacieho súdu o odmietnutí dovolania pre jeho neprípustnosť zároveň garantuje zachovanie lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu druhostupňového súdu (podobne III. ÚS 114/2010).

V zmysle uvedeného preto ústavný súd pristúpil k preskúmaniu námietok sťažovateľa uplatnených aj vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu sp. zn. 5 To 12/2010 z 9. marca 2010.

Preskúmaním sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil tieto skutočnosti, ktoré boli východiskom jeho rozhodovanie:

Odvolanie podané proti prvostupňovému rozhodnutiu sťažovateľ založil na argumentácii týkajúcej sa otázky zákonnosti vykonanej domovej prehliadky. V odvolaní prezentoval názor, že v príkaze vydanom okresným súdom nie je *„uvedená žiadna skutočnosť a žiadny úkon, z ktorého by vyplývala dôvodnosť nariadenia domovej prehliadky“*, a príkaz sa odvoláva len na *„získané poznatky operatívnych zložiek Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia PZ“*.

Sťažovateľ charakterizoval takéto odôvodnenie ako nedostatočné a ako také, ktoré nespĺňa *„hladiská zákonných požiadaviek preskúmateľnosti“*. Podľa sťažovateľa bolo trestné stíhanie začaté na základe dôkazu získaného nezákonným spôsobom, čo malo za následok nezákonnosť celého trestného konania a tiež porušenie jeho práva na obhajobu.

Krajský súd odvolanie sťažovateľa zamietol podľa ustanovenia § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že prvostupňový súd vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom pre objektívne a zákonné rozhodnutie a výsledky dokazovania vyhodnotil v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov podľa ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Odôvodnenie rozsudku považoval krajský súd za zodpovedajúce požiadavkám v ustanovení § 168 Trestného poriadku.

S konkrétnou námietkou sťažovateľa týkajúcou sa tvrdenia o nezákonnosti príkazu na domovú prehliadku sa odvolací súd nestotožnil a považoval predmetný príkaz za plne korešpondujúci kritériam Trestného poriadku upravujúcim uvedený inštitút.

Citujúc relevantné ustanovenia trestnoprocesného kódexu, teda ustanovenia § 100 ods. 1 Trestného poriadku krajský súd skonštatoval, že príkaz obsahoval všetky obligátorne náležitosti ako sú predmet konania, špecifikácia priestorov, ktorých sa mala nariadená prehliadka týkať, subjekty poverené priamym výkonom prehliadky a odôvodnenie poukazujúce aj na konkrétny účel prehliadky.

Krajský súd uviedol, že opodstatnenosť vykonania domovej prehliadky bola opretá o poznatky získané príslušnými zložkami Policajného zboru Slovenskej republiky (ďalej len „PZ SR“) odôvodňujúce podozrenie z páchania trestnej činnosti, a síce že *„podozrivý M. K. sa zdržuje v byte č. 6 na prvom poschodí na ul. N. v T., kde býva spolu s dcérou nájomcu uvedeného bytu, pričom na základe vlastných poznatkov protidrogového oddelenia Západ v uvedenom byte na základe dohodnutého signálu predáva prechovávajúce omamné a psychotropné látky, a to priamo z balkóna uvedeného bytu“*.

Takéto odôvodnenie príkazu považoval krajský súd za *„zákonné“* a *„dostatočne sformulované“*.

V závere krajský súd dodal, že ďalším relevantným dôkazom vedúcim k preukázaniu viny sťažovateľa boli aj výsluchy priameho svedka, ktorého výpoveď považuje za vierohodnú, pretože *„tento bol v podstate zaistený pri činnosti zo strany obžalovaného, ktorá je predmetom dokazovania“*.

Napokon krajský súd potvrdil aj správnosť ustálenej právnej kvalifikácie zisteného skutku.

Ústavný súd pri svojom rozhodovaní vychádza z toho, že primárnou úlohou v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy nie je podávať výklad právnych predpisov, ktoré všeobecný súd v dotknutom konaní aplikuje. Za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je na prvom mieste zodpovedný všeobecný súd.

Výklad legislatívneho textu právnej normy a jeho uplatnenie všeobecným súdom musí byť v súlade s ústavou (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy) a ústavný súd iba

posudzuje, či príslušný výklad právnej normy aplikovanej v konkrétnych okolnostiach prípadu je racionálne akceptovateľný alebo či nie je popretím jej účelu, podstaty a zmyslu.

Ústavný súd tiež pripomína, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhoví, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy na základe výkladu a použitia relevantných právnych noriem rozhodnú, a to za predpokladu, že ich právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04).

Krajský súd v rámci svojej argumentácie ťažiskovú odvoláciu námietku sťažovateľa o procesnej vade dokazovania spôsobenú podľa názoru sťažovateľa nedostatočne odôvodneným, a teda nezákonným príkazom neprijal. Krajský súd vychádzajúc z podrobnej špecifikácie zákonom predpísaných náležitostí príkazu skonštatoval v posudzovanom prípade sťažovateľa ich dodržanie v zmysle dikcie príslušného zákonného ustanovenia. Na základe tohto záveru preto krajský súd dôkaznú situáciu zhodnotil ako dostatočnú na preukázanie viny sťažovateľa a potvrdil aj správnosť právnych záverov napadnutého rozsudku.

Krajský súd interpretujúc relevantné ustanovenia Trestného poriadku, predovšetkým ustanovenia § 168 týkajúce sa požiadaviek odôvodnenia rozsudku a ustanovenia § 100 ods. 1 upravujúce inštitút príkazu aplikoval ustanovenie § 319 Trestného poriadku, na základe čoho odvolanie posúdil ako nedôvodné. Tento záver oprel o logické a vyčerpávajúce odôvodnenie. Výklad, ktorý mu predchádzal kvalifikuje ústavný súd ako dostatočne podrobný a racionálny, ktorý nepopiera zmysel a podstatu použitej právnej úpravy. Uznesenie krajského súdu tak zodpovedá požiadavkám kladeným konštantnou judikatúrou ústavného súdu na odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov a ústavný súd preto konštatuje kvalitu jeho uznesenia v súlade s limitmi čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Takýto záver súčasne vylučuje možnosť sťažovateľom

namietaného sekundárneho zásahu do jeho základného práva zaručeného čl. 21 ods. 1 a 2 ústavy.

Podľa judikatúry ústavného súdu ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, reálnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, ústavný súd považuje takúto sťažnosť za zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

Vychádzajúc zo svojich záverov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v časti námietky porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 21 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 5 To 12/2010 z 9. marca 2010 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 21 ods. 1 a 2 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 22/2010 z 12. októbra 2010

Podstatou námietky sťažovateľa je tvrdenie o ústavnej neakceptovateľnosti odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu, ktorý záver o zákonnosti postupu konajúcich súdov oprel o potvrdenie správnosti poznatkov polície prostredníctvom výsledku vykonanej domovej prehliadky.

Sťažovateľ porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 21 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru považuje zároveň za naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a g) Trestného poriadku a v postupe najvyššieho súdu, ktorý ním podané dovolanie odmietol, vidí porušenie označených článkov ústavy, listiny a dohovoru.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh, ako aj z namietaného uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd zistil, že sťažovateľ podaný mimoriadny opravný prostriedok oprel o dovolacie dôvody uvedené v ustanoveniach § 371 ods. 1 písm. c) a g) Trestného poriadku, to znamená

o dôvody, že zásadným spôsobom bolo porušené právo obvineného na obhajobu a že rozhodovanie súdu je založené na dôkazoch, ktoré súdom neboli vykonané zákonným spôsobom.

Námietku pochybenia v zmysle ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) a g) Trestného poriadku odôvodnil sťažovateľ tvrdením, že oba súdy akceptovali ako dôkaz, o ktorý sa opieralo uznanie viny sťažovateľa, dôkaz nezákonného charakteru. Sťažovateľ na tomto mieste dôvodil, že v trestnom konaní bol konajúcimi súdmi akceptovaný „nezákonný“ príkaz, ktorého odôvodnenie nezodpovedalo požiadavkám ustanovení § 181 ods. 2, § 100 ods. 1 a § 168 Trestného poriadku, preto aj na jeho základe získaný ťažiskový dôkaz – „protokol o vykonaní domovej prehliadky z 10. februára 2009“ – považoval sťažovateľ za nelegálny. Nedostatočné odôvodnenie príkazu malo podľa sťažovateľa vyústiť aj do zásadného porušenia jeho práva na obhajobu, pretože ako obvinený nemal možnosť byť oboznámený s relevantnými dôvodmi opodstatňujúcimi nariadenie domovej prehliadky.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Tdo 22/2010 z 12. októbra 2010 o podanom dovolaní rozhodol tak, že ho v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol pre nesplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Najvyšší súd v úvode odôvodnenia uznesenia predovšetkým poukázal na splnenie podmienky prípustnosti dovolania v zmysle ustanovení § 368 ods. 1 Trestného poriadku (možnosť podania dovolania proti rozhodnutiu súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená) a § 566 ods. 3 Trestného poriadku (možnosť podania dovolania len proti rozhodnutiu, ktoré nadobudlo právoplatnosť po nadobudnutí účinnosti Trestného poriadku), jeho podanie oprávnenou osobou v súlade s ustanoveniami § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, ako aj podanie dovolania v zákonnej lehote podľa ustanovenia § 370 ods. 2 Trestného poriadku.

V ďalšom bode najvyšší súd odkázal na závery uznesenia krajského súdu, ktorý odvolanie sťažovateľa zamietol s odôvodnením, že prvostupňový súd postupoval v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku a ním vykonané dôkazy vyhodnotené v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku poskytl

dostatočný základ pre „objektívne a zákonné rozhodnutie“, v ktorom bol takto zistený skutkový stav subsumovaný pod správnu právnu kvalifikáciu trestného činu.

Absenciu dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku najvyšší súd oprel o konštatovanie legálnosti dotknutého príkazu, pretože tento bol podľa jeho vyjadrenia vydaný na podklade presných a konkrétnych poznatkov príslušnej zložky PZ SR, čo potvrdil aj kladný výsledok realizovanej domovej prehliadky. Najvyšší súd tiež zdôraznil, že predbežné preverovanie predmetných poznatkov ešte pred vydaním príkazu prostredníctvom výsluchov svedkov by predstavovalo riziko zmarenia pozitívneho výsledku domovej prehliadky, pretože išlo o osoby v rodinnom a obdobnom pomere k obvinenému.

Ďalej najvyšší súd vyvrátil opodstatnenosť tvrdenia o existencii dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku argumentujúc, že tomuto dôvodu zodpovedá len zásadné porušenie práva obvineného na obhajobu, a to *„keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci ho podľa zákona mať mal alebo ho nemal v istej časti konania, v ktorej orgány činné v trestnom konaní vykonávali úkony trestného konania smerujúce k vydaniu meritórneho rozhodnutia napadnutého dovolaním alebo sa stali výlučným alebo hlavným podkladom rozhodnutia vo veci samej“*.

Najvyšší súd vychádzajúc zo svojich záverov vyslovil, že sťažovateľom predstreté dovolacie dôvody v zmysle ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) a g) Trestného poriadku v posudzovanom prípade splnené neboli.

V rámci namietaného dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku najvyšší súd kvalifikoval argumentáciu sťažovateľa ako neopodstatnenú, keď poukázal na legálnosť príkazu danú jeho náležitým odôvodnením obsahujúcim konkrétne skutočnosti opodstatňujúce nariadenie domovej prehliadky.

Najvyšší súd tiež bližšie interpretoval aplikovateľnosť ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a zhrnul, že odôvodnenie dovolania sťažovateľa takéto dôvody, ktoré by zodpovedali takto vymedzenému zásadnému porušeniu práva na obhajobu, neobsahuje.

V namietanom konaní a prijatom uznesení sp. zn. 4 Tdo 22/2010 z 12. októbra 2010 najvyšší súd prostredníctvom interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení Trestného poriadku týkajúcich sa inštitútu dovolania vylúčil danosť dovolacích dôvodov podľa ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) a g) Trestného poriadku (porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom a založenie rozhodnutia súdu na dôkazoch, ktoré súdom neboli vykonané zákonným spôsobom), na základe čoho vyvodil záver o neprípustnosti dovolania vo veci sťažovateľa a o jeho odmietnutí.

V každom z týchto prípadov logickým výkladom a vyčerpávajúcim odôvodnením dospel najvyšší súd k záveru o nenaplnení dovolacích dôvodov podľa citovaných ustanovení Trestného poriadku. Konštatovaniu o neprípustnosti dovolania sťažovateľa predchádzal racionálny, podrobný, a teda ústavne konformný výklad relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu a na základe ktorého bol ustálený dôvod na odmietnutie dovolania.

Odôvodnenie namietaného uznesenia najvyššieho súdu tak predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo najvyšší súd v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol. Ústavný súd preto konštatuje konformnosť odôvodnenia rozhodnutia v súlade s limitmi čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo súčasne vylučuje aj možnosť sťažovateľom namietaného sekundárneho zásahu do jeho základného práva na nedotknuteľnosť obydlia zaručeného čl. 21 ods. 1 a 2 dohovoru.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v časti namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 21 ods. 1 a 2 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 22/2010 z 12. októbra 2010 v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde posúdil ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd vzhľadom na svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. apríla 2011